

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **F., B.**, IČO: X., právne zastúpený Mgr. Z. Z., advokátkou so sídlom T., proti odporcovi: **JUDr. M. S., advokát**, so sídlom T., IČO: X., **o zaplatenie istiny 1.503,93 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 4C/51/2010, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. októbra 2010 sp.zn. 8Co/156/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 21. októbra 2010 sp. zn. 8 Co156/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo dňa 26.3.2010 č. k. 4C/51/2010-60 zamietol návrh navrhovateľa o zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom. O náhrade trov účastníkov konania rozhodol tak, že zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 90,-eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 451 ods. 1, ods.2, § 456 Občianskeho zákonníka /ďalej len OZ /, § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len O.s.p./, ako aj zisteným skutkovým stavom veci. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa o zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom nebol podaný dôvodne. Navrhovateľ zaplatil odporcovi na základe výzvy 1 503,93 eur (45 307,50 Sk) titulom rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 4 C 99/2008-188 z 10. apríla 2008. Následne v exekučnom konaní zaplatil na základe toho istého exekučného titulu rovnaké plnenie spolu s trovami exekúcie M. a H. H. Podľa názoru súdu povinnosť navrhovateľa zaplatiť náhradu trov konania odporcovi ako advokátovi nemusela byť uvedená vo výroku rozsudku, pretože táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a navrhovateľ si túto povinnosť riadne splnil. Pokiaľ následne na základe toto istého rozsudku musel zaplatiť náhradu trov konania niekomu inému, ako advokátovi, zastupujúceho účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, tak bezdôvodné obohatenie vzniklo

na strane niekoho iného a nie tohto advokáta. Uvedenú skutočnosť mal zobrať do úvahy exekučný súd, ktorý rozhodoval o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, mal sa vypořiadat' so skutočnosťou, že trovy konania boli už dobrovoľne uhradené v zmysle § 149 ods.1 O.s.p.. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p..

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 21. októbra 2010 sp.zn. 8Co/156/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil úplný skutkový stav veci, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia podľa § 219 ods.2 O.s.p.. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uviedol, že pokiaľ odporca ako advokát zastupoval účastníkov na základe plnej moci v základnom konaní podľa ktorej bol oprávnený vymáhať nároky, plnenie nárokov prijímať a potvrdzovať, preto bol nesporne oprávnený vyzvať navrhovateľa na dobrovoľné plnenie z rozsudku súdu a nesporne bol oprávnený plnenie prijať. Teda potom pokiaľ navrhovateľ dobrovoľne splnil dňa 14.januára 2009 svoju povinnosť uloženú mu rozhodnutím súdu, plnil oprávneným osobám z rozsudku a na zákonom určené platobné miesto a na strane odporcu nemohlo dôjsť k získaniu bezdôvodného obohatenia. Dovolanie pripustil na otázku, či je v danej právnej veci súd viazaný výsledkom exekučného konania, keď pred začatím exekučného konania došlo ku plneniu súdom uloženej povinnosti dobrovoľne zo strany navrhovateľa odporcovi.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie v ktorom odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, exekučný titul neurčil ako platobné miesto advokáta oprávnených, ale povinného zaviazal na zaplatenie trov priamo oprávneným. Povinný sa preto nezbavil svojho dlhu, ak plnil odporcovi, pretože nedošlo k zániku vymáhaného dlhu. Na uvedenom závere nič nemení ani dikcia § 149 O.s.p., pretože podstatný je obsah povinnosti určený exekučným titulom. Poukázal pritom na argumentáciu obsiahnutú ako v odôvodnení uznesenia Okresného súdu Trenčín č.k. 62 Er 272/2009-36 z 11. júna 2009, tak i na obsah podania Krajskej prokuratúry Trenčín č. Kc 118/09-9 z 17. augusta 2009 o odložení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Navrhoval preto dovolaciemu súdu, aby tento rozsudok odvolacieho súdu a tiež aj súdu

prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby zmenil napadnuté rozhodnutie a jeho návrhu vyhovel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods.3 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods.1 O.s.p. a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. zveruje odvolaciemu súdu oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti jeho rozhodnutiu, proti ktorému by inak dovolanie nebolo prípustné. Z požiadaviek na pripustenie dovolania rozhodnutím odvolacieho súdu vyplýva, že dovolanie môže byť pripustené len na riešenie právnych otázok, ktoré sú zásadného právneho významu. Prípustnosť dovolania musí byť vyslovená vo výroku rozhodnutia a výrok o prípustnosti dovolania musí byť odôvodnený. Možnosť vysloviť prípustnosť dovolania ale neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený pripustiť dovolanie úplne ľubovoľne. Zákon mu toto oprávnenie dáva len výnimočne za predpokladu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Odvolací súd musí jasne uviesť, že vyslovuje prípustnosť dovolania pre zásadný význam ním riešenej konkrétnej právnej otázky, pokiaľ nemá po právnej stránke zásadný právny význam celé rozhodnutie. Sám sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré zaujal. Toto má význam z hľadiska toho, že dovoláním prípustným podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolateľ oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu výlučne len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie prípustné. Predmetom posudzovania potom môžu byť len právne otázky (na riešenie skutkových otázok dovolací súd oprávnený nie je - § 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.) súvisiace s posúdením, či napadnuté rozhodnutie spočíva na správnom právnom posúdení veci.

Je potrebné uviesť, že o rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu ide nielen vtedy, ak odvolací súd posudzoval právnu otázku, ktorá má po právnej stránke zásadný význam z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec (majúci všeobecný dopad na prípady obdobnej povahy), ale predovšetkým vtedy, ak mala posudzovaná otázka zásadný význam pre rozhodnutie v konkrétnej prejednávanej veci. Potom platí, že zásadný právny význam nemá posudzovanie takej právnej otázky, ktorá pre rozhodnutie vo veci nebola určujúca. Zásadný význam právnej otázky, v ktorej odvolací súd pripustil dovolanie preto nemôže existovať mimo rámca podstatného pre rozhodnutie súdu v konkrétnej veci.

Dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p. t. j. len preto, že jeho prípustnosť vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí odvolací súd, ktorý v dôvodoch rozhodnutia vymedzil otázku podľa neho po právnej stránke zásadného významu a to, či je v danej právnej veci súd viazaný výsledkom exekučného konania, keď pred začatím exekučného konania došlo ku plneniu súdom uloženej povinnosti dobrovoľne zo strany navrhovateľa odporcovi.

V súlade so zásadou preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí potom mal odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia túto právnu otázku sám vyriešiť. Súčasne vysvetliť, z akých dôvodov z viacerých v konaní vyslovených právnych názorov, považoval za správny práve ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Keďže tak neurobil, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za inú vadu konania, ku ktorej musí dovolací súd prihliadať v zmysle § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. z úradnej moci (viď R. č. 6/ 2002).

Odvolací súd v napadnutom rozsudku založil prípustnosť dovolania za účelom preskúmania správnosti rozhodnutia v otázke, ktorú ale sám nezodpovedal, preto ani nemožno posúdiť, či a ako ju riešil, akými úvahami sa pritom riadil a k akým záverom dospel. Odvolací súd len vyvodil skutkový záver z dokazovania vykonaného v danej veci, že plnením navrhovateľa na účet odporcu došlo k zániku rozsudkom priznaného práva oprávnených (teda klientov odporcu). Pokiaľ navrhovateľ plnil na účet odporcu ako advokáta, splnomocneného zástupcu účastníka (– oprávneného na plnenie podľa rozsudku), plnil na zákonné platobné miesto. Odôvodnil tým prečo na strane odporcu nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie. Právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie však neriešil.

Z uvedeného vyplýva, že spôsob vyriešenia otázky, pre ktorú bolo dovolanie pripustené, je nepreskúmateľný. Dovolací súd preto nemohol posúdiť, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). So zreteľom na to dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušil podľa § 243b ods. 1 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. marca 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta